

Когато човек изгуби нещо или бъде обран, много често в съзнанието му съвсем неволно се появяват подозрения или улики. Една умела врачка или циганка, която цял живот е изучавала подобни улики, често успява да измъкне от пострадалия достатъчно насоки, чрез които магьосницата се догажда за истината. Много хора имат пълно доверие в прислужниците си и вероятно не подозират никого. Детективът или циганинът нямат такава вяра в човека и подозират всекиго. Там където категоричните знания не достигат, се използват други средства. Често крадецът е не по-малко суеверен от жертвата си. Следователно се страхува, че върху му може да надвисне тайнствено проклятие, от което да не може да избяга. На Тихоокеанските острови, както сред всички останали негри, се смята, че човекът ще умре, ако вещите са били осветени с определено заклинание и върху тях е било наложено табу или вуду магия срещу кражба. Затова заклинанията за освещаване са широко разпространени. При унгарските цигани, за да бъде намерено откраднатото животно, се взимат част от изпражненията му и се хвърлят на изток и на запад с думите:

*„Kay tut o kam dikhel:
Odoy ává kiyá mánge!“*

*„Слънце, щом те зърне,
при мене да те върне!“*

Но когато е бил откраднат кон, взима се каквото е останало от сбруята му, заравя се в земята, след което около нея се наклажда огън и се казва:

*„Kó tut cordyás
Nasvales th' ávlás
Leske sor ná ávlás,
Tu ná av kiyá leske
Ává sástes kiyá mange!
Leskro sor káthe pashlyol
Sár e tçuv avriurál!“*

*„Който те е откраднал,
болен да легне,
силата да го напусне!
При него да не останеш,
здрав да се върнеш!
Силата му тук да влезне,
този дим щом изчезне!“*